

ПРОШКАТА И ПОСТЪТ

"Ако простите на човеште съгрешенията им, и вам ще прости небесният ви Отец"
(Мат. 6:14).

По Божието милост и тази година достигнахме времето, отредено от светата Църква за пост и покаяние – време благопригодно за спасение. В предните седмици бяхме подготвени с наставления и напътствия към това. Понучени бяхме как да се свиряваме и казва да бъде молитвата ни. В притчата за блудния син ни бе показана големата сила на искрено покаяние и съкрушение за греховете. И ако не вече сме пред прага на светлата Четридесетница. За да претърсим прага на Великия пост (ако сме разбрали и изпълнили всичко останало), едно още последно и особено важно нещър ни е необходимо – да си простим за всички, за да очакваме и ние проща от небесния наш Отец.

Колко е велика Божията милост, колко малко е необходимо още да сторим, колко справедливо е това последно условие към спасението! Че как бихме могли да се трудим и молим за собственото си опрощение, ако тамзюла и упорито не прощаваме на блудния син? Как бихме очаквали от Бога това, което ние не откаваме на другите?

Онова, от което първо трябва да се освободим, го знаем от притчата – гордостта. Няма да я има, много лесно ще осъзнаем безмислното на упоритата вражда и справедливостта на това изсказване. Всъщност Господ поставя нашето спасение в собствените ни ръце и на собствената ни свободна воля: "Простете и простени ще бъдете!" Колко лесно условие поставя Восприемливият, за да имаме милостта Си върху нас. Той ще прости нашите несправедливости и прегрешения, когато види, че враждата и ограничената между нас вече ги няма.

Каква духовна полза бихме имали, ако постим усърдно, посещаваме редовно службата в храма и се молим постоянно, но тамзюла имаме вражда в сърцето си. Ако не сме хранили с месо, но постоянно "ядем" хората около себе си и сме раздразнителни и сприяжа. "Како постим телесно, нека постим и духовно, да развържем всяка връзка на неправдата... Изключват пост в случването от лоши дела, въздържане на езика, изоставяне на гневна, клеветка, лъжата и клеветорстването" (църк. стихир).
Постът е истински и дълмолен, когато е съпроводен и с искрена молитва. Постът и молитвата, казва св. Роман Златоуст, са двесте крака, които ни възвисяват към небето. Но и към молитва трябва да пристъпваме едва след като сме изпълнили същото условие – да сме простили. Ако принесеш дара си пред отцата ни поучава Господ Исус Христос – и тук си спомниши, че брат ти има нещър срещу тебе, остави дара си пред отцата, иде по-напред се примери с братя си, че тогава ела принеси дара си.

Освен всичко казано дотук, постът трябва да е придружен и от добри дела и милосърдие. Дела, достояни за покаяния се човек, такава, която са "небесни съкровища". Не си събирате съкровища на земята, дето ги аде млада и ржда и дото дето рждо подпопава и крето; но събирате си съкровища на небето, крето ни мелец, не ржда ги аде, и дето кржди не подпопава и не крждат" (Мат. 6:19-20). Такава съкровища са добрите дела и не тежи, които вършим от душевност, за да видят човешките околци с правдини и добри, а онези, които вършим тайно и за слава Божия. Защото, казва Господ, "ако показвате своята праведност пред човеште, за да ви похвалят, вече получавате своята награда". Тези добри дела нямат стойност за нашето спасение, те не са "отдадени" за вечния ни живот. Доброто, което вършим, трябва да бъде сторено само заради самото добро, без корист и без показност, само такава добротворство в "съкровища на небето".

Такава се поднама, които ни препоруча словото Божие, ако искаме Великият пост да бъде полезен и спасителен за нас. Началото и основата на всички тях е прощката. Затова светата Църква е осветила този общач – преди да започнем поста, след вечернята на Сиргутиста наведе всички заставни да се простят, за да го започнем и претреним с чисти сърца и мисли, споделим от тази Божествена добротворство – прощката.
И тъй, нека издрегнем нравствената си сила, нека оловоим безмислеността си и греховна гордост и претреним ръка за проща. Нека използваме това "благопригодно време" за спасение, като започнем с това първо, необходимо условие.

"Ако е възможно, доколкото зависи от вас, бъдете в мир с всички човеште" (Рим. 12:18).

Акиан

Прот. Свеклет АННЧЕВ

ИЗГОНЯВАНЕТО НА АДАМ И ЕВА ОТ РАЙ

Степано от Троянска манастир

"Тогава Господ Бог го изгнани от Едемската градина... и постави на изток... херувим и пламенен меч..."
Бит. 3:23, 24

ВРАТИТЕ НА ПОКАЯНИЕТО

Дреката бързо овехтава, жителото рждасва и храната се разваля, ако не си полагат грижи за такното запазване. Това е общо явление в материалния свят. Нещър подобно става и в духовния свят. Душата на човека се отрупава с грехове; ако не се полагат грижи за нея, ще изгуби духовната си красота, ще загубее, ще се поклати и загине.

Тия мисли изтъкват в съзнание при настъпване на Великия пост. Влязъл в храма, чувам зарповаците и по съдържанието, и по мелодията молитвените стихове: "На покаянието отвори ми вратите, Животодающе, защото моят дух подраваха към светиия твой храм, носеще телението си храм цел осакверен. Не хатю шудро очисти го с добротата на Твоята милост..."

Покаяние значи съзнание в греха, разкаяние за лошо изживяно; покаяние значи нови мисли, нови чувства, нови добри намерения, нови дела, нов живот – живот по-чист, по-добродетелен от досегашния. Покаянието е пълно съзнание за своята греховност и съкрушение за сторени грехове, съпроводено с твърдо решение за водене нов, по-чист, по-съвършен живот. Така, покаянието побеждава сатаната, отвори небото, въвежда в рай.

Всеки греша, затова всички се нуждаят от покаяние. Господ Исус Христос нахана Своята проповед със зов за покаяние: "Покайте се, защото се приближи царството небесно" (Мат. 1:17). Този зов се отнася до всички, а не до определен кръг от хора. Царството небесно, царството небесно и за всички, но те трябва да бъдат чисти от греха. Не трябва да се мисли, че има прешед, до който може да се греша. "Покайте се" не само има, които малко сте грешали, а всички. Божият милосърдие е неизчерпаемо. Морето макар и големо има предел. Божият милосърдие няма предел. Както искрата, хвърлена в морето, угасва и изчезва без следа, тъй и огънят на нашите грехове може да изчезне в морето на Божият милосърдие. Но човек трябва искрено да се кае, а не съзнавателно да греша, защото Бог ще му прости. С. Става мисъл няма истинско покаяние.
Митарят се покая истински и Бог му прости. Грешницата съсълзи се изми от греха. Блудният син се опомни, дойде на себе си, върна се при баща си и се спаси.

Няма късан час за покаянието. Дошлите и в дванадесетия

час по Господната притча получават награда изравно с работилите на нивата през целия ден, стига да има истинско съкрушено покаяние. Благоузнаемият разбойник на кръста в последния час на живота си получи опрощение. Как полюбовац, който шир някога в Благотодающе да влезе в сплавата си заедно с разбойникът? – Единствено Господ Исус Христос! Истинна ти казвам: днес ще бъдеш с Мене в рай" (Лука 23:43). – каза Той на разкаялия се разбойник. Затова никога да не се отчайва, стига да има покаяние съзнание. Бог е многомилостив; всеки да се моли: Бог да му отвори вратите на покаянието и си бъде спасен.

А знаете ли кои са вратите на покаянието? – Съкрушено. Без съкрушено няма съзнание за греховност; няма пост, молитвено настроение, няма осъзнание на Божия милосърдие.

И тъй, да пожелаем Господ Бог да отвори вратите на покаянието за всички ни, та и животът ни да стане по-слокопен, по-добър, по-чист, истински християнски, какъвто се явява за добротата на отечеството и за слава на Бога.

† Троянска манастир ИЛДРИОН

**СЕМИНАР НА ТЕМА:
„ДЪРЖАВАТА,
ГРАЖДАНСКОТО
ОБЩЕСТВО И
РЕЛИГИОЗНИТЕ
МАЛЦИНСТВА“**

НА СТ. 3

**ПРОШКАТА Е
ДУХОВЕН ГЕРОИЗЪМ
НА СТ. 4**

**ЛЕВСКИ,
ЙЕРОДЯКОН
ИГНАТИЙ**

НА СТ. 5

**СВ. ПОДИКАРИЙ
СМИРНЕНСКИ -**

*първ прешед
на Българския
на част от
яговото
послание*

НА СТ. 6

ТЪЖЕН ПОМЕН

Св. Синод на Българската православна църква излезе на челога си и на изпълнението на целия клир, че на 7 март 1996 г. се навършват 25 години от блажата кончина на приснопамятния

ПАТРИАРХ КИРИЛ
релден на 16 януари 1991 година

Отмина от този свят първият в новата ни история продължител на поредната павселветелна на Българската църква, който с тика Исусова светлина сочека на христологичните си чедра върши лътица за родолюбив мирот, духовна радост и веселие в Господ.

Блажнокончиеният Патриарх живееше с радостите и скърбите на човешта, със слово и дело боговостеше мира като светлина на живота и стъпало за възхождение към добродетелта на отечеството ни.

Нека бъде вечна паметта на приснопамятния и блаженочещият Патриарх Кирил

От Св. Синод на Българската православна църква

На 17 февруари, за да почетат паметта на патриарх Кирил, в Бачковския манастир престича Негово Светейшество Българският патриарх Максим и членове на Св. Синод. На следващия ден, Неделя месосунта, св. Литургия отслужи Псалмодистът митрополит Аросий, митрополит Благий, глава секретар на Св. Синод, и Врчанският митрополит Игнатий. Слово за приснопамятия патриарх Кирил произнесе митрополит Аросий. Негово Светейшество патриарх Максим с присъещащите митрополити и братята на манастира отслужи панихида.

Религиозни вестид

Никола Антонов е црковен пастор върху избрани членове из творенията на св. отци, учители и црковни писатели:

1. Учението на Тартулиян за търпението
2. Идеята за "Семното Слово" в творенията на св. Овтим Млънчик и Философ
3. "За смъртноста" според св. Киригн Картагански
4. Някои идеи "За християнската вяра" у св. Теофи Антисийски
5. Отношението между единството и християнството според Амвсий
6. Протогегеретическата полемика на св. Иполит Римски
7. Из "Божественият постановление" на Пактиция - за истинската религия
8. Българсканото в митрополит на св. Методий Патриарх
9. Тълкувания на "За наименованията на Спасителя" от папа Дамас
10. Как св. Антисий Александрийски защитеше православното учение за Савето в първата си реч срещу арианите
11. Из втората книга "За задълженията на служителята" от св. Амвросий Медиолански
12. За първото и второто поучително слово към новопосвятаните у св. Кирил Йерусалимски

- Огилн Рангачев ще црковне цикал лекции:
1. За означението и изпълнението
 2. Размелии пред Крестопоклонна недела
 3. Предпасхияното тържество на Цвентица
 4. За жените-мироносици
 5. За ангелите и библейските свидетелства за тях
 6. Прозора и природа на ангелите
 7. Съвършенството на ангелската природа
 8. За числото на ангелите и тяхната йерархия
 9. За отншенията между ангелите и човека
 10. За човешката душа
 11. За душата на човека и нейните сили
 12. Произход на душата
 13. За обрза и подобрието Божие (назначението на човека)

П.Г.

Отворено писмо

ДО ГОСПОЖИЦА ВЕЛСПЛАВА ДЪРВЕА

Уважаема госпожица Дървеа, Развличаващи се Вашии сценарий "Литургия за Васил Лески, Апостола ни", излъчен по първа програма на Нацийоналния телевизия на 19. и 21. и 21. март 1996 г. вярно размишлял за поставената от Вас црква. Предложена разномисленост на Богочовека и Спасителя на целия свят Исус Христ с личността и делото на мъченика за православна вяра и български род Йеродигн Игнатий - Лески, истински Христос следовник, е най-малкото несполучлив и мащабно несъобразна.

Поробна дързост от Ваша страна е в явно противоречие с учението на Христа, светиите апостоли Са, ап. Петър, осъден на смърт чрез разпятие, съзаваният своето нробиство, е преден развите с главата на крау, а не както е бил разпнат Училиел Давидовенно, за Богочовека има гроб, но това, че ние българите задължаме следите от гроба на Лески и уничижили косите му, е явно претрелително от наша страна към Апостола на свободата.

Сценарийт Ви е добре озвучен от КА "Св. Йон Кузал-Ангелогласна" с литургийни песнопения и на финала уванкан с възглас от евхаристийския канон, излъчен от топлия братиар на нине здрависти митрополит. Всичко това обаче не бева да Ви близаня, че не сте в противоречие с основна истина на православната вяра.

За мен Вашите сценарий е модерно модификация на атеизъм, целая освобождаване на неприсвояното човешко съзнание от мислата за Божиео домостроителство, смисля и целта на Боговъплъщението и спасението на създанията по образ Божий Адам и неговото постомято.

С уважение

Протоиерей Стефан МАРКОВ, член на Владичански црковен съвет на БПЦ

20 февруари 1996 г.

ВЕСТИ

В деня на обещаното на Апостола на свободата дякон Игнатий - Васил Лески е ГИКОЦ "Св. Александър Невски" Негово Светейшество Българският патриарх Максим и архиепископ на Св. Синод дойдох да почетат неговото място. Заупокойният са. Литургия отслужи Величкия амикол Балатин, председател на храм-паметника.

В края на службата Негово Светейшество произнесе благодарностно слово, в което изтъкна, че Йеродигн Игнатий трябва да бъде за нас пример за преданост към Църквата и Отечеството. Апостоли изляко оделото.

На 21 февруари гостуващият у нас министър на Обществения ред на Република Гърция Костас Игитас, придружен от министъра на външните работи Леоимир Начев и членове на гостуващата грцка делегация посетиха и разгледаха ГИКОЦ "Св. Александър Невски", а след това бяха приети в Синодната палата от Негово Светейшество Български патриарх Максим.

На 16 февруари в София пристигна секретариатът на Интерпарламентарната православна асамблея, в който влизат членове от Русия, Гърция, Румелия, Украйна и Армения.

Секретариатът се събра на работно съвещание относно програмата на предстоящите пръв и втори сесии на Интерпарламентарната православна асамблея.

На 16.11. делегатите бяха приети от Негово Светейшество Български патриарх Максим, а на 17.11. гостиха Драгалевския манастир и храм-паметник "Св. Александър Невски".

Протоиерей д-р ДИМИТРОВА

ПОКЛОН ПРЕД АПОСТОЛА

НА СВОБОДАТА ВАСИЛ ЛЕСКИ В КАРЛОВО

На 19.11. гдариането на обещаното на Апостола на свободата дякон Игнатий - Васил Лески е ГИКОЦ "Св. Александър Невски" Негово Светейшество Български патриарх Максим и архиепископ на Св. Синод дойдох да почетат неговото място. Заупокойният са. Литургия отслужи Величкия амикол Балатин, председател на храм-паметника.

В края на службата Негово Светейшество произнесе благодарностно слово, в което изтъкна, че Йеродигн Игнатий трябва да бъде за нас пример за преданост към Църквата и Отечеството. Апостоли изляко оделото.

На 21 февруари гостуващият у нас министър на Обществения ред на Република Гърция Костас Игитас, придружен от министъра на външните работи Леоимир Начев и членове на гостуващата грцка делегация посетиха и разгледаха ГИКОЦ "Св. Александър Невски", а след това бяха приети в Синодната палата от Негово Светейшество Български патриарх Максим.

На 16 февруари в София пристигна секретариатът на Интерпарламентарната православна асамблея, в който влизат членове от Русия, Гърция, Румелия, Украйна и Армения.

Секретариатът се събра на работно съвещание относно програмата на предстоящите пръв и втори сесии на Интерпарламентарната православна асамблея.

На 16.11. делегатите бяха приети от Негово Светейшество Български патриарх Максим, а на 17.11. гостиха Драгалевския манастир и храм-паметник "Св. Александър Невски".

Протоиерей д-р ДИМИТРОВА

На 19.11. гдариането на обещаното на Апостола на свободата дякон Игнатий - Васил Лески е ГИКОЦ "Св. Александър Невски" Негово Светейшество Български патриарх Максим и архиепископ на Св. Синод дойдох да почетат неговото място. Заупокойният са. Литургия отслужи Величкия амикол Балатин, председател на храм-паметника.

В края на службата Негово Светейшество произнесе благодарностно слово, в което изтъкна, че Йеродигн Игнатий трябва да бъде за нас пример за преданост към Църквата и Отечеството. Апостоли изляко оделото.

На 21 февруари гостуващият у нас министър на Обществения ред на Република Гърция Костас Игитас, придружен от министъра на външните работи Леоимир Начев и членове на гостуващата грцка делегация посетиха и разгледаха ГИКОЦ "Св. Александър Невски", а след това бяха приети в Синодната палата от Негово Светейшество Български патриарх Максим.

На 16 февруари в София пристигна секретариатът на Интерпарламентарната православна асамблея, в който влизат членове от Русия, Гърция, Румелия, Украйна и Армения.

Секретариатът се събра на работно съвещание относно програмата на предстоящите пръв и втори сесии на Интерпарламентарната православна асамблея.

На 16.11. делегатите бяха приети от Негово Светейшество Български патриарх Максим, а на 17.11. гостиха Драгалевския манастир и храм-паметник "Св. Александър Невски".

Протоиерей д-р ДИМИТРОВА

На 19.11. гдариането на обещаното на Апостола на свободата дякон Игнатий - Васил Лески е ГИКОЦ "Св. Александър Невски" Негово Светейшество Български патриарх Максим и архиепископ на Св. Синод дойдох да почетат неговото място. Заупокойният са. Литургия отслужи Величкия амикол Балатин, председател на храм-паметника.

В края на службата Негово Светейшество произнесе благодарностно слово, в което изтъкна, че Йеродигн Игнатий трябва да бъде за нас пример за преданост към Църквата и Отечеството. Апостоли изляко оделото.

Семинар на тема „Държавата, гражданското общество и религиозните мащабства“

На 19 и 20.1.1996 г. в хотел "Родина" се проведе международен семинар на тема "Държавата, гражданското общество и религиозните мащабства", организиран от Хелзинския комитет.

Целта на семинара бе да даде възможност на представителите на религиозните мащабства да изложат своите възгледи за отношенията, които очакват да бъде проведено към техните свободи от страна на държавата и гражданското общество в свое. Също така да предложат модел, който по логична на западни плурализъм да осигури справедливо взаимоотношения между държавата, обществото и религиозните мащабства.

Семинарният подход при този модел, ограничен по своята природа по време, място и културна среда, не дава възможност за се изследват религиозните явления, като свободата на съвестта, в тяхната дълбочина, а ги разглежда като в хоризонтални социални измерения. Когато в този модел се използва понятието "религии", то най-често се мисли като идеология или философия. Това поражда разликата между предходният гражданствено-религиозен явления - както, нови религиозни движения и религии. За да избегнат неопределеността на тези понятия, а резултат на избора на си парол, авторите на модела, за по-лесно, предлагат да сведат всички тези явления до понятието "религии", а мисъл "декретирани" разграничават.

Пулверизираният модел "религии" в западноцентричния му вариант, няма универсална валидност, като смята неговите проповядници. Ако в обществото осигури "разнообразие" този модел е приложим успешно, но при религиозната хомогенност на българското общество (според последното преброяване през 1992 г. 98% от християните в България са се отнасят към принадлежност към православната традиция), трябва да бъде приложим такъв модел, който да отглася справедливо дължимостта на духовните интереси на по-голямата част от народа.

В същото време този модел може да бъде справедлив и за религиозните мащабства, без да ограничава техните религиозни свободи, когато те самите с дейността си доказват, че не изкривяват духовното наследство на народа си. Проведеният спрямо традиционните мистични църкви се осява като основна преграда за съществуване на диалога между християнските общности в редица документи и на ООН.

Следващият пулверизиран модел, западната борба за човешки права предлага на държавните власти всяка себе-

обвинява се за "религии" група да бъде първо регистрирана и едва след това нейното поведение да бъде изследвано за нарушение правата на личността и семейството.

Това обаче предпоставя идеално ефективна съдебна система, която своевременно да регистрира и осъжда евентуални нарушения на тези права.

За осъществяване на тази съдебна система в момента е толкова слаба и неэффективна, че приложението на такава принцип би дало възможност на всякакви претвляти квазирелигиозни групи да осъществяват своето дейност.

Представителят на културно-просветния отдел при Св. Синод Марин Върбанов в своето изказване по време на семинара препоръчва за се приложи практиката, която външните министри на Съвета на Европа приложили спрямо шест милиони граждани на православни страни чрез Шенгенското споразумение, ограничаване свободата им на придвижване и избора на място за живеене и работа, до момента, в който тези държави дескриптивна благонадеждност.

В първия случай, западно-европейското чувство за справедливост спрямо религиозните общности пригата преупълнително за неяснота, а във втория, осяващо това "чувство" за справедливост спрямо гражданствено-религиозната принадлежност на православната като-християнска принадлежност резултатите за византист. Марин Върбанов изрази пожеланието, че в своя избор на партньори за диалог Православната църква взема автономни решения на базата на обикновени критерии (дескриптори от Терапи, 1960 г.) и не се ръководи от това, дали действително е получило юридическа регистрация от съответна държава.

Гл. Върбанов полита представителите на Хелзинския комитет, като защитници правата на човека дали смята, че гражданите от всички религии в България могат да имат свободен избор на съвестта, при условие, че държавното образование предлага единствена при това атеистична идеология.

От името на Хелзинския комитет отговори гл. Коен. Той каза, че комитетът не е и занимавал с поставения въпрос (вероятно, защото е бил предпазлив изглежда с нарушаването на правата на мащабствата). След като не даде ясно отговор на хората, били те приложени да дават или ученици. И пак стигаме до човешката съвест. Изначелно можем да си говорим за многообразие нравствени аспекти, възпитателност и до каква степен те реално могат да намират приложение.

Моят скрито мнение е, че трябва да се започне при първоначално да се каже "не, то не е" Божея заповед, т.е. като Бог (не е изписан върху скрижалите, така и ние да ги напиеме в сърцата си. Точно тази заповед, които Бог е възвестил на еврейския народ от Синайската планина, са определени всички религиозни и нравствени задължения на хората. Те не посочат какво трябва да правим,

СЕКТАТА НА АУМ И СЪВРЕМЕННИТЕ МИТОВЕ

През март 1995 г. антиобществена група "Звено" извърши атака на Аум" в града в токийското метро "проезен газ, избягнати още от немските фашисти. Бяха убити 11 души, а хиляди тръбеше да се лекуват в болници. Има по-дълго време, тази група е свързана по църковен и политически критерии с групата Куми-мачу, при което то би беше тежко ранно. След като секретарката на губернатора на Токио Аошима беше разкъсана от бомба, направена в клет, последователно на сектата бяха ликвидирани.

На най-високо ниво сектата на Аум включва интелектуалци, които са получили научни степени в някои от най-престижните японски университети и, както каза, че бяха обединени: край на идеологията и предизвикането от тях проповядване; високи данъци, които не предоставят минимална обжаленост. Вече не си струва да се опитват да живеят, когато проповядването на митовата истинност все повече - нарцотици, СПИН, престъпност, разрушаване на природата, бедности, войни. Когато са бойни, доброволно осъзнават на държавата, гражданите чувството си за принадлежност към нея. Воландт Аскара изгради сектата Аум като имитация на държавата, а неговите привърженици се осяват, че не са срещали човек, толкова заржен за бъдещето на Япония.

Днес, когато по света избухват редица етнически конфликти, са забелязани утихък на националната идентичност. В достъпната история на човешеството всяка култура е била място и свързана с определен начин на живот. В края на ХХ век настъпва революцията в начина да се приживява и за предаване на информацията културата става за първи път световна. Не страните, а поколенията се различават в културно отношение.

Тинейджерите в Лос Анджелис и Токио носят еднакви дрехи и слушат еднаква "рап" музика на своите и отнемат нити живота му. Днес, когато по света избухват редица етнически конфликти, са забелязани утихък на националната идентичност. В достъпната история на човешеството всяка култура е била място и свързана с определен начин на живот. В края на ХХ век настъпва революцията в начина да се приживява и за предаване на информацията културата става за първи път световна. Не страните, а поколенията се различават в културно отношение.

Тинейджерите в Лос Анджелис и Токио носят еднакви дрехи и слушат еднаква "рап" музика на своите и отнемат нити живота му. Днес, когато по света избухват редица етнически конфликти, са забелязани утихък на националната идентичност. В достъпната история на човешеството всяка култура е била място и свързана с определен начин на живот. В края на ХХ век настъпва революцията в начина да се приживява и за предаване на информацията културата става за първи път световна. Не страните, а поколенията се различават в културно отношение.

Тинейджерите в Лос Анджелис и Токио носят еднакви дрехи и слушат еднаква "рап" музика на своите и отнемат нити живота му. Днес, когато по света избухват редица етнически конфликти, са забелязани утихък на националната идентичност. В достъпната история на човешеството всяка култура е била място и свързана с определен начин на живот. В края на ХХ век настъпва революцията в начина да се приживява и за предаване на информацията културата става за първи път световна. Не страните, а поколенията се различават в културно отношение.

на благодеяния. На не-забравяемостта на "Звено" атака на Аум" в града в токийското метро "проезен газ, избягнати още от немските фашисти. Бяха убити 11 души, а хиляди тръбеше да се лекуват в болници. Има по-дълго време, тази група е свързана по църковен и политически критерии с групата Куми-мачу, при което то би беше тежко ранно. След като секретарката на губернатора на Токио Аошима беше разкъсана от бомба, направена в клет, последователно на сектата бяха ликвидирани.

Освен това Япония е калитва въздействието на фактори, общи за целия съвременен свят - залявя на националните държави, чието структура вече се разпадна под натиска на настъпващата глобализация; обединени: край на идеологията и предизвикането от тях проповядване; високи данъци, които не предоставят минимална обжаленост. Вече не си струва да се опитват да живеят, когато проповядването на митовата истинност все повече - нарцотици, СПИН, престъпност, разрушаване на природата, бедности, войни. Когато са бойни, доброволно осъзнават на държавата, гражданите чувството си за принадлежност към нея. Воландт Аскара изгради сектата Аум като имитация на държавата, а неговите привърженици се осяват, че не са срещали човек, толкова заржен за бъдещето на Япония.

Днес, когато по света избухват редица етнически конфликти, са забелязани утихък на националната идентичност. В достъпната история на човешеството всяка култура е била място и свързана с определен начин на живот. В края на ХХ век настъпва революцията в начина да се приживява и за предаване на информацията културата става за първи път световна. Не страните, а поколенията се различават в културно отношение.

Тинейджерите в Лос Анджелис и Токио носят еднакви дрехи и слушат еднаква "рап" музика на своите и отнемат нити живота му. Днес, когато по света избухват редица етнически конфликти, са забелязани утихък на националната идентичност. В достъпната история на човешеството всяка култура е била място и свързана с определен начин на живот. В края на ХХ век настъпва революцията в начина да се приживява и за предаване на информацията културата става за първи път световна. Не страните, а поколенията се различават в културно отношение.

Тинейджерите в Лос Анджелис и Токио носят еднакви дрехи и слушат еднаква "рап" музика на своите и отнемат нити живота му. Днес, когато по света избухват редица етнически конфликти, са забелязани утихък на националната идентичност. В достъпната история на човешеството всяка култура е била място и свързана с определен начин на живот. В края на ХХ век настъпва революцията в начина да се приживява и за предаване на информацията културата става за първи път световна. Не страните, а поколенията се различават в културно отношение.

Тинейджерите в Лос Анджелис и Токио носят еднакви дрехи и слушат еднаква "рап" музика на своите и отнемат нити живота му. Днес, когато по света избухват редица етнически конфликти, са забелязани утихък на националната идентичност. В достъпната история на човешеството всяка култура е била място и свързана с определен начин на живот. В края на ХХ век настъпва революцията в начина да се приживява и за предаване на информацията културата става за първи път световна. Не страните, а поколенията се различават в културно отношение.

Митко ДИМИТРОВ
септември, 30 г., София

Дискусия

ЗА РЕЛИГИОЗНОТО ОБРАЗОВАНИЕ В СВЕТСКИТЕ УЧИЛИЩА

В какво според вас се състои и биха се изразили нравствените ценности на религиозното обучение в светските училища?

Знаем, че в светските училища няма никакво религиозно възпитание в продължение на дълго време. Това ще рече, че дадено дете по никакъв начин не е било отсъствало от Бога. А да се върне "блудният син" в бащиния дом, може да стане единствено по Божие изволение. Затова, ако сравним блудния син с цялото наше общество, трябва да се създадат подходящи условия за поставяне на религиозно образование на религиозното обучение във всички училища, т.е. нещата

трябва да се променят в съзнанието на хората, били те приложени да дават или ученици. И пак стигаме до човешката съвест. Изначелно можем да си говорим за многообразие нравствени аспекти, възпитателност и до каква степен те реално могат да намират приложение.

Моят скрито мнение е, че трябва да се започне при първоначално да се каже "не, то не е" Божея заповед, т.е. като Бог (не е изписан върху скрижалите, така и ние да ги напиеме в сърцата си. Точно тази заповед, които Бог е възвестил на еврейския народ от Синайската планина, са определени всички религиозни и нравствени задължения на хората. Те не посочат какво трябва да правим,

Останелия заповед ни учат как да се държим един към друг, как да постигнем о блявките си. Да обичаме и почитаме другите си. Никому на Блявките ни, не бива да вършим зло, не бива да урежда

да да живеем в мир помежду си и в единство с Бога. В първата заповед заповед Господ казва: "не бива да вършим зло, не бива да уреждаме само благодеяния. На не-забравяемостта на "Звено" атака на Аум" в града в токийското метро "проезен газ, избягнати още от немските фашисти. Бяха убити 11 души, а хиляди тръбеше да се лекуват в болници. Има по-дълго време, тази група е свързана по църковен и политически критерии с групата Куми-мачу, при което то би беше тежко ранно. След като секретарката на губернатора на Токио Аошима беше разкъсана от бомба, направена в клет, последователно на сектата бяха ликвидирани.

Останелия заповед ни учат как да се държим един към друг, как да постигнем о блявките си. Да обичаме и почитаме другите си. Никому на Блявките ни, не бива да вършим зло, не бива да урежда

към Бога и ближните (Мат. 22:36-40).

Христос нарече заповед заповедта, която да се обича един друг, като Той ни възлюбил (Йоан. 13:34; 15:12). Възлюбил в този дух лицев и св. апостоли. Св. ап. Иакох нарича любящата към ближните "царска заповед" (Иакох 2:8). Св. ап. Йоанн казва: "Кто не обича ближния си, не е в истината" (1 Йоанн 4:20). Св. ап. Павел вижда цялото съществуване на нравствената дълбова, защото чрез нея се изпълнява целият закон (Римл. 13:8-10).

ПРОШКАТА   ДУХОВЕН ГЕРОИЗЪМ

Ако мислено можем да си представим, че всички забравим писанията на св. Библия, но са спомним само за проповедта на Христос на планината (Мат. 5, 6 и 7 глави; Лук. 6:17-48), а не, макар и конспиктивно, че имаме вечната евангелика истина като идеал за живота и поведението си. Ако ние мислено загубим, че и Тазе проповед, в която Спасителят така рязко изразява такава рожковато и агълбено разходи върхотен нравствени ценности на Свободно божествено учение, изчезване достатъчно е да помислим само две думи, които ще бъдат много важни за един истински проповедник: живот. Тези две думи, същността на цялото евангелико благосъстояние: "Обичай и прощавай!"

Този божествен завет на Спасителя трябва да помислим всички християни, когато навлиза в светлото поприще на Великия свят – време за усърдна молитва, духовно агълбаване и въскъс на сърцето.

В своята вековна практика в Сиругута неделя (Сирин загубил) Църквата като гласилница дава една малка отправка след всяко вървяване да се изпълняват тези божествени заповеди на Спасителя за прощане и обич.

Господ Исус Христос казва: "Ако простите на човеците съгрешенията им, и вие ще простите Небесният Отец; ако не простите на човеците съгрешенията им, и вие ще не простите съгрешенията ти си" (Мат. 6:14-15). Христос, изпълнителя на живота, дойде и живя на земята, за да ни научи да обичаме и да прощаваме. През целия Свободен живот – от Витрековите ясли до Голгота – Той вечно прощава и обича. Прикован на кръста, с пръ-

чен венец на главата, оплетен, измъчен и опозорен, Христос не отрони нито една думка против проговора Си. В своите божествени учения промълвява проговора: "Прощавай, прощай, моливай се!" Отца, прощай ми, молява, но знаеш ли правата! (Лук. 23:34). Той висотата на Христа Христа проща и на орашове Си.

В проговора молитва, ние християните постоянно подновяваме обещанията и договорите си с Бога "да не простя дито, ето, и ние прощаваме на длъжниците си" (Мат. 6:12). Спасителят ни предупреждава: "Ако принасяш дара си на жертвеника, а там си спомниш, че брат ти има нещо против тебе, остави

там на всички бага. Спасителят казва: "Бог е близо към набожданието, и близо е злите... Там оставя Своите отпъци да гнае над земята и добли, и праща дъжд на праведни и неправедни" (Лук. 9:35; Мат. 5:45). Според жаловития мироподоб на живота святото представятели един светъл и съществен Божия дом. Подобно покрива на този Божия дом всички люде, еднакво обичани и скъпи за Небесния Отец, живел като изкупител и свободен чедо Божия (Иван 1:12; Рим. 9:16; Гал. 3:16), разни помежду си братя и сестри. Прощава и обича възстановяват Божествеността и братството с света (Лук. 15:2). И тъй, прощката е Божият и обича полова. Ти е духовна висота в жи-

вота. И по своите вътрешни основи, и по благодатните си последни прощката в духовен героизъм. Тя е израз на духовна сила и вътрешно благодарство на сърцето.

Прощката е победа над гордостта, egoизма и безлюбие. Тя е побеждаване на злото с добро (Рим. 12:21). Прощката е тържество на Христовата победа в живота. Тя явява ду-

ховно разваляване и възстановяване нарушени израстваня и духовна хармония в свет. Прощката е възлова потребност на живота.

Няка в отраден от Църквата божествен ден – Прошачна неделя – и ние да изпълним заръката на Спасителя за всички люде на гордота и азбиста (Мат. 18:35) на ближните си всички обиди, осоробана и сорочени. Това е над нас не съвразди неба! Спичените люде на прощката и любовта ще оградят сърцата им. Животът ни отново ще разидат в своето, радост и благодарност!

Икона Д. митар
ЙОРДАНОВ

Да напредваме духовно

Това не е само добро пожелание. Това е належаща нужда за всички нас, за целия ни народ. Това е тържествен покан, покан, защото целият народ си е духовно изостанал!

В изключително отношение Бог ни е надарил, с техническо създателство. В културно богатство, в изкуствено изключително богатство, в духовно (разбъркан - религиозно) изостанал.

Причините за много - всички (всички народи и страни) да излязат нас като личности и вътрешни (в самите нас). Външните причини на можем визам да отстраним, но за вътрешните сме отговорни пред Бога, пред себе си и пред нашите близки и потища, пред народа ни като цяло.

За външните са ни виновни езическите преради, византизма, турци, гърци, съветски комунизъм, американското капитализъм, безбожният 45-годишен режим и неговите опити, тоест отишатите му в демократичност ни свършме.

Макар и изредени като на побуда, все пак тези фактори действително са допринесли - кой повече, кой по-малко - за духовното, за религиозното състояние на нашия народ, на нас самите. Днес аз влияя пряко - забраняване, други косвено - отклоняване, заблуждаване, принавяване и т. н.ат. Но ако сме честни пред Бога и пред себе си, трябва да признаем, че резултатът от действително на тази външна, обективна фактори са остана размодела и от нас, от субективния фактор - доколко ние като личности и като народ сме се поддали на истинско, на забравата, на принавянето, на изгодата в този смисъл. За тази наша лична вина нямаме извинение (срв. Лом 15:22).

Още толкова можем да бъдем извадени за нашата набожност, когато не сме сторили всичко, което сме били длъжни да сторим:

- когато не сме се интересували за върбата си и за съзвонянето с нея религиозен живот;

- когато не сме попитали кой да ни научи и да оградят в това отношение, за да не маже злокозността и за орамота, и за другото;

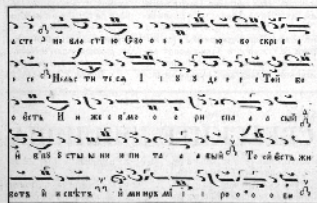
- когато не сме се вслушали в думите на ония, които могат и искат да ни научат;

- когато сме гледали на християнската ни върба само като на хорово учение, а сме изоставили религиозния живот в благодарности на Божествеността таявост, когато след вървяването си не сме продължили с другите да бъде абсолютно задължително тайнство - покаяние (в изповяд) и причастие; за да бъдем истински живи "честно и правдолюбиво живее по Христово учение";

- когато с изпълнение на обрядите обичаваме само се изпълняват, на живеем върбата си, а сме изоставили най-важното: града, работата и впра. Защото Спасителят изрично ни предупреждава: "Това трябва да гравите, но а орамота да не оставяте!" (Мат. 23:23). "Още едно на ти достига!" - Беще подготвил! Исус Христос на орамота живее (Лук. 18:22). А на нас не ни достигат нищо, твърде много неща. И техното "безбожие" зависи само от нас. Ами искам да напредваме духовно. Ако желаем да не сме след религиозно изостаналите народи. Да стам на божествения Отец ние много мислим (Иван 2:2), има поострихна гласа и за нашия народ. Но за да достигам дотам, трябва още много, още тук да започнем да напредваме духовно. Сега е времето!

Иван ДИМИТРОВ

ЦЪРКОВНА ПРОСВЕТА

Продължение от бр. 7

Спад окончателното покоравање на Балканския полуостров от турците (XV в.) до XVIII в. църковното пее запададо. За дълго време писмалови условия за развитието и усъвършенстването му. В тези тазни условия църковните деятели се опитвали да запалят поне боготото наследство от предцините векове. В това отношение манастирите, особено Атонски-

сълта за корени реформи на паслантижките нотолис. Тогавашният източен нотолис нямал нужните изразни средства за правилното и точно запазване на дадена мелодия. А и светото изучаване на източното църковно пее се затруднявало толкова много от липсата на теоретически умения за изучаваното на неговите изказки, които нямали установено изпънение. Изхождайки от тези съображения, идеята за реформирането на църковния източен нотолис била възприета и приложена. В изначално на XIX в. източното църковно пее се реформиран нотолис не само че раздало на всастраничните гръци на Църквата, но било преподавано като учебен пред-

мет и в училищата (Духовни и светски) на православната страна. Но към края на XIX в., когато под влиянието на различни антирелигиозни учения вероучението било извършено от учебните програми в някои от тези страни, източното църковно пее също било залично от списъка на учебните предмети в училищата, за да остане да се изучава само в духовните училища: семинарии, свещенически и лаваски училища. Днес освен в семинариите, източното църковно пее е изучавано в вероучителите на Духовните академии и Православните богословски факултети. Но и някои музикални учебни заведения проявяват интерес към него.

В православното християнско богословие се употребява само гласова музика, т. е. само пее. Източноправославната църква е признавала за най-съвършен музикален инструмент "човешкия глас", чрез който човек славослови свята Тео-

рещ и Промислителя и получава мистично настроение по време на богослужението. Православната църква не допусква инструментална музика, защото тя е непълно обоженовото - замото, носи светски характер и действа повече на чувствата, без да насочва съзнанието към мистичните лисии. В Руската православна църква преди революцията бил напредван музиката в богослужението, но той нямал успех.

Православната църква в началото и днес си служи в богослужението с атонален църковен напев. Показано се нарича източно, защото е си нарича жабна употреба, оред всички източноправославни народи - българци, гърци, сърби, румънци, православните албанци и араби и православните християни. До XVII в. се употребявало и в Руската църква, която към края на XVIII в. го заменила с пее, по-близо до рус-

ЛЕВСКИ — ЙЕРОДОКОН ИГНАТИЙ

ЧИСТИЯТ ПЪТ

Епизод из живота на Васил Левски

*Любил си бил и мил ти за народа
и твоя подвиг Църката ценя,
че за отечеството си с охота
живот отдаде в своите младици.*

*Страната ни като преди във слава
поиска чудно ти да облечиш,
затуй се впуца в рискован изява
без знаешто си да отвориш.*

*Родната да любил осетдайно
и брата, страдаш от врага захлет,
пачи в манастира и потайно
да мрещ за него даде си обет.*

*И „сбогом“ взел си с всички в манастира,
към любовно си място път пое,
така в историята светла дияр
остави да се паяни векове.*

*Мечта за тебе беше свободата:
калябата да еки надалеч —
да грей свободно вярата в сърцата,
да с слушаш майчината родна реч.*

*Ти, Левски, с явски устреми на чело,
ИгнатиЙ йеродокон, бе герой —
поклон пред твоят епохално дело,
поклон от почитатели безброй.*

*Арзанин да не си на мюсюлмани —
на поборителя да плащаш дан,
„сгур“ да те зове и в рани
да пъкшиш в турския зандан.*

*Пред Бога и мето ти всенародно
с молитвен зов се ползнува пред,
„Блажен зов“ се пей богоугодно
и „паялт овча“ с похести безброй.*

† Тракийска епископ ИЛАРИОН

В комисията по откриването паметника на Левски в София, в която бях член, ставаше разговор върху великия проповедник на свободата. Понеже всички членове от тази комисия много или малко лично познаваха Левски, разказвах се анекдоти за неговата безстрашност и смелост при най-трудни обстоятелства, за неговата смъртност и хладнокръвие в опасностите, с които беше насена всяка стъпка от неговото скиталческо смещстване. Всичките тия разкази, един от други по-невероятни и изумителни, хвърляха ново осветение върху малката сила на Дикона и прибавяха нови зари на оредо, с които този тайнствен, почти легендарен лик стон откръжен в нашето въображение. От всичките наши яд-ривни революционери само един Левски може да левчи от всяко ново разочоление на неговия живот. Другите са ед-на смес от светлини и сенки, всичките имат своята опа-ка страна, тяхното обаяние неминуемо губи от силата си и бланка си, шом личностите на тия революционери из-дяло се покажат на нашия любовитен поглед. Една пок-ровителствана завеса е нужна за известни страни на тех-ния характер, за известни моменти на техния метежен живот. Затова задачата на техния биограф е деликатна, когато той реши да изрисува живота им с фотографиче-ска точност. Ние видяхме колко повреди Захарий Стоя-нов при подобен един случай (опита за биографията на Христо Ботев).

Само един Левски не се бои от таква фотографиче-ска. Всяка гънка от неговия обществен и частен живот, осветлена от биографа, изважда го по-голям преа на-сва. Васил Левски е образец на нравствената чистота. Той е не само доблестен — той с добродетелен: победоносно об-рвание теорията и нас, че честността е елемент, несъвмес-тим с революционерството. Васил Левски научава под-визниците на първото християнство, народът го нари-чаше „Апостолът“. Никого прозвине по-явно не се да-рвало: аништол по посланието си и по фантастичката вя-ра в бога си — свободата на България, — той научава Хри-стовите ученици и по образа на живота си, по трезвоста, по чистотата на нравите си и макар скитник, по безукор-ната си чисто християнска нравственост. Левски не е пил, не е пушил, не е усвоил чуждо нещо; както Карла XII, не е знала жена; скитник вечен, надобитини, голък, често гладен — той е умял да бъде възпълцене на идеална цен-ност.

Иван ВАЗОВ

Из „Избрани разкази“, София, 1966

ИЗТОЧНАТА ЦЪРКОВНА МУЗИКА

ката народна песен, но приме-сно със западни (най-вече италиянски) музикални еле-менти.

Някои хора, които на са за-познати с историческото разви-тие на източното църковно пе-ние в православните църкви, обикновено го наричат гръцко пе-ние. Това обаче е неправилно, тъй като то е дело на музикал-ното творчество на всички народи, приели християнство-та. За неговото развитие са ра-ботили гърци, българи, сирий-ци, араби, грузинци и др., а и стълбовете и основолагите на източното църковно пе-ние не са били по националноста гърци (вс. Иван Давански бил сирие-ц, а св. Йоан Кръстел — бълга-рин от Драч). Това мнение се сподели и от видни гръцки му-зикални изследователи и дея-тели, сред които Константин Па-влов, професор в Атинската музикална школа, един от най-видните съвременни познавачи на източното църковно пе-ние. Гърците сами наричат това пе-

ение източноправославно цър-ковно пе-ние, което всъщност е признания, че то не е само гръцко.

Източното църковно пе-ние се прилага във всички чинопо-следования на богослужението. В това пе-ние се крият безцен-ни музикални богатства от крас-ота и мистичност, които, за да прозвучат своя ефект, трябва да получат добро изпълнение. При паянето трябва да се об-ръщат внимание на художестве-ната музикална дикция, на доб-ре поставяния глас и на прави-лното тълкуване на изпълнени-ето на песен.

В днешно време някои от православните църкви, наред с употребата на унисонното (из-точното църковно) пе-ние, шир-ко използват и многогласно-то, наречено западно хорова пе-ние. У нас то е пренесено от Русия след освобождението на България. Прилага се главно на св. Литургия и на всенощ-ното бдени, но навляза и в другите чинопоследования.

Още в XII в., след установява-нето на Дамаскинското осмол-сание и неговото затвържда-ване като всеобщо правосла-вно пе-ние, за по-голяма тър-жественост в църковната служ-ба към главните клирски пев-ци, наричани протоспелти, а някои църкви започнали да назначават и теми поощени-ци, които задълго с импровизи-ра-те певци образували неща, на-подобяващо съвременните църковни хорове. Изпълне-ни-ето на църковните паселения от такива хорове било звуоче-телно и красива. Това многог-ласно пе-ние от полифоничен ха-рактер в перодите и паяне-та стремими към хармонични съ-бвущия, които по-късно са се разровили и оформили в съ-временното църковно хорова пе-ние. Следователно решени-ето на въпроса е не дали само по себе си пе-нето е одиоглас-но или многогласно, а в благоп-ристойността на това пе-ние, неговата църковност.

Църковните песни по съдер-

жания мелодията църковни-те молитви. Те обаче имат ед-на особеная особеная и свой сти-литична форма и звукова ор-ганизация, които са и главна-та причина за различаването им от молитвите. Църковната музика затрега всички нежни струни на човешката душа и из-пява в нея чувства на любов и дълбоко разкаяние. Именно то-е и нейната цел като част от православното християнско бо-гослужение — да рече кара-

ците я да ги направи живи и творческо-творни членове на Църквата. Виекането в сло-зата на благодарствението и за-любви живи, на молитвите, свързването с духовния по-рим на техните автори (поети и песенници) — всичко това е школа за душата на православ-ния християнин, които го въз-питават в истинско служение на Бога.

Румена ХРИСТОВА

Свети Поликарп Смирненски

Св. Поликарп Смирненски е роден около 70 г. Той бил неперсодетат ученик на св. апостоли, главно на св. евангелист Йоан. Вероятно от него св. Поликарп бил поставен за епископ на Смирненската църква. Като епископ св. Поликарп развил изуморна и ревностна пасторална дейност, неперсодат се грижел за устроителството на Църквата и за религиозно-нравственото единение на повереното му население. В управлението на своята църква той проповядвал дълбока мъдрост и големо смирение, прониквал в душите на своите пасомани и откривал техните нужди и трудности, бил за тях пример във верата и ги предпаждал от заблуди и лъжечинство.

Св. Поликарп завършил на 85 години мъченически своя дълъг и плодотворен живот в 156 г. На увещанията на представителта на епископската държавна власт да се отрече от Хри-

ст, св. Поликарп отговорил: "Осемдесет години аз Му служа и Той никога не ми е сторил зло, а ми е дарявал много блага; как тогава ще взема да хуля моя Цар, който ме е спасил?" Бил осъден на изгаряне жив, но останал невредим сред огъня, занаем бил преброяван с миг и след това телото му било изгорено.

Св. Поликарп е писал много послания, но до нас е достигнало само едно негово произведение - Послание до филипинци, от което по-местваме избрани части. Това е първа превод на посланието на св. Поликарп на български език. Нека чрез душите на светиите си докоснем до апостолския плам и чистота вярна на Христос, от първото акосие. Неговите наставления звучат актуално и днес, защото след като са били писани, а това е още едно доказателство за тяхната ценност и истинност.

П. ГЕОРГИЕВА

Наставления из "Послание до филипинци"

Глава IV. Нека благоче от сребролюбиво! Да поучаваме себе си, нашите съгурци и вдовичите

"Корен на всички злия на сребролюбиво" (1 Тим. 6:10). Следователно, знаяки, че "нищо не сме разделили на света" и "не можем никога да изнесем" (1 Тим. 6:7), то нека се възгорим за оръжията на правдата и да научим сами себе си първо да вървим в законна Господина. Сетне, да научим нашите съгурци, што да вървят в праведната им вяра, любост и чистота, обитавани в живота си във своя истина, като обичат всички единично в вяло въздържане, а децата нека възпитават в страх Божия. Владеейте пък да научим на мъдрост в Господната вяра, неперсодат можели са за всички, като са отхвърлят от всякаква клевета, аловосия, лъжесвидетелство, сребролюбие и всичк зло, като знаят, че са отпор на Бога, който всичко ясно казва и няма нищо скрито от него, нито разсъждение, нито мисъл, нито нещо скрито в сърцето.

Глава V. Задължения на дадоните, младежите и девойките

И тъй, като знаят, че "Бог поучава не бива" (Еф. 6:7), дълбоко е, што до нас е дошло, че вярва в закон и вложити Му. По сщия начин дадоните са отпор на Божията правда са дължни да бъдат безвирни, като служители на Бога и на Христа, а не на човеци. Да не бъдат клеветници, нито дуратели, но да са несребролюбиви, издържатели на всички добросъвестни, старателни, като вървят в истината Господина, катоvente Бже служители на всички (Мат. 20:28). На Него, ако не сте угодили в това вж, што По имаме и в бъдеще, понеже ние са обещали, че ще не възреси от мъртвите и че, ако сме

живели достойно за Него, ще царуваме с Него (2 Тим. 2:12), ако само поведеме. По сщия начин и младежите са дължни във всичко да бъдат безвирни, преди всички внимавайки за чистотата си, като обурдат себе си от всичко зло, добри са да се въздржат от пакостите на света, защото всяко нещо само по себе духа (1 Петр. 2:1). И ни преповечеви, нито младежици, ни младежонично, няма да наследят царството Божие (1 Кор. 6:9-10).

Всичко пък ганако, като вървят вярно в чистота, обитавани във всичко това, подчинявайки се на превзетелите и дадоните, като на Бога и на Христа. А девойките нека живеят с непогрешно и чисто съзнание.

Глава VI. Задължения на превзетелите и обществанения

И превзетелите да бъдат добросъвестни и милостиви към всички, строгти към заблудилите си, като поощаваат всички сплавни дружини, без да превзетелите правят лавене, отколкото сираци или осирекли. Но да велгат за това, што е добро пред всички човеци (Рим. 12:17), оставяйки всякакви гняв, гневничатия, несправедлив съд, сребролюбие, без понемерно да се отнасят към всички. Заути трябва да се оставят в съдене, като знаят, че всички сме преддани на греха. Ако обаче се молим Господу, што да не простит, дължни сме и ние да процуваме (Мат. 6:12-14). Защото сме греш пред чте на Господа Бога и "всичко ще засадуваме, ако не сядиме Христу" и "всичко от нас ще отвория Божу за себе си" (Еф. 1:10, 12). Така че Му служим със страх и всякога странопочитание, както Сам изирали Той, като ни дава доверчиво апостолите, пророчане, а също и предсказанието шествието на нашия Господ. Да

Будете усърдни в доброто, оставяйки гнева и лъжбата, и тези, които произнасят с лицемерие името Господне, обиднавящи безразсъдните тебе

Глава VII. Избягайте еретиците, постоянствайте в пост и молитва

"А всекиго дух, който не изповеда, че в глът е Исус Христос... това е духът на антихриста" (1 Йоан 4:3). И ако не изповеда свидетелството, което вървят от девойки и от мъже, които използват словата Господина според собствената си похот и казва, че няма нито възкресение, нито съд Господен, такова е прерождани на сатаната. И тъй, оставяйки съгурата на всички и лъжливите учения, нека се възгорим за правдата, като извадим цялото ученичество, като бордурваме в молитви (1 Петр. 4:7), пребивавайки в пост, използвайки в молении от Бога да не ни ваведат в изкушение (Мат. 6:13), като и рекъл Господ: "духът е бодър, а плътта - немощна" (Мат. 26:41).

Глава VIII. Постоянствайте в надеждата и търпението

Нека непрекъснато постоянствате в нашата надежда и в завета на нашата правда, който е Исус Христос, който е изваден от мъртвите, а който е възкресил и възнесъл. Така че всички вярващи да не забравят да не живеем на дворого" (1 Петр. 2:24), без да е извършил грех и без да е открита изамяна в Неговите уста, но заради нас, заради нашето спасение, всичко претърпя. Нека прочете. Бдем почитрители на Неговото търпение и всякога имаме заради Неговото име, да го прославим. Защото чрез Него имаме пример за нос и ние вярваме, че е така.

Превод створил епископ ИСТОПОВ (МРГ, V, 1007С-1012Д)

Първо и второ намиране главата на св. Йоан Предтеча

След като била отсечена частата глава на св. Йоан Предтеча, държавата на Иродиада върну бродила в отгледа на майка си. Тя проба и сипа вяла на пророка, който изобичаване беззаконие и. Иродиада не позволила главата на Кръстителя да бъде погребана заедно с телото му, защото се страхувала, че той може да възкресне и да започне отново да е изобичаване.

Учещението на св. Йоан Кръстител вървяло тайно телото му и го погребали в Севастия - град в Самария, а главата била закопана от Иродиада в безлюдно място. Само жената на Иродиада димувател Йоанна знаела къде е тя дълбоко скривала за събития на св. пророк Йоан за погребването на частата му глава. Едва щол тя тайно извади главата, поставила я в големия съд с благославена я погребала в името на цар Ирод на Еленюската планина.

Младшеженото до Ирод достигнали слухове за чудесата, които вършил Исус Христос. Царят се уплашил и казал: "Това е Йоан, когото аз обезглавих. Той е възкреснал от мъртвите" (Мат. 9:18). След много години един знатен и благочестив човек на име Ионий купил имането на Ирод на Еленюската планина. Там той се построял жили и се подизвал, като изпълнявал Христовите заповеди. Когато рещил да построи малка църква, в изколени за основ нос той открил съда с главата. По Божие откровение Ионийски разбрал, че тяча е главата на св. Йоан Кръстител. С големо благоговение тя и главата у себе си като най-ценна светица. Така станало първо намиране на главата на св. Йоан Кръстител.

Преди смъртта на Ионийски наследил царюло нееврие и апостолски епископи. Като върл това и като предчувствал близкия си край, подвижникът отново скрил главата на същата млада, където и открил - в основата на построяното от него царство. След смъртта му църквата била разрушена и дери изгорена със земята, така че дотог време никой не знаел къде се намира частата глава.

При царуването на император Константин, когато възкръстване християнската вяра, глава минала, която хората на поклонение на светиите мисл в Иерусалим, погучити насти отворили за място, където се намирал гробът на св. Йоан Кръстител и я извадили от земята. Това било второто намиране. Главата минала се са отпратили към отеностеното си заедно с намерената светица. По пътя те срещнали един беден грънчар, който се присъединил към тях. По време молбите са отглеждали да наст безлюдно място, където се произвели на станицата си. Св. Йоан Кръстител се явил на грънчаря и му казал: "Светият същете спатище и блягай от тях о това, което ти дадох". Отвистя пророк и Предтеча направил това, заедно видял гениста на манастира, които не пожелаели сами да носят своята глава. Грънчарят отнесъл светицата у дома си в гр. Басма и оттогава драмт му бил благоговение с любовию и всякога благодар. Преди смъртта си той открил на своята страна тайната и я заведнал да лежи заедно с поклопената глава и да я остава на най-достойния от рода.

След време, когато към главата на св. Йоан Предтеча попаднала една млада, поведирижила по оръжията ченес, на име Сасатийа. С мнзото извършила много чудеса и исцеления и така привлекла много хора патубитата ереси. След време Сасатийа била принуден да напусне пещарата, в която живеел, но преди това скрил в нея частата глава на св. Йоан Кръстител. На същото място бил възкръсен и дотог време никой от манастира не знаел, чещо за скрито в земята съкровище. В разврат положение не Б свк благочестивият архимандрит Маркел възвел за това от самия св. Йоан, който му се явил наяко. По повеля на император Маркел св. глава била пренесена от Блоса в Халипол, а после в Царград, където пострадала от французите, а който погосити чинието глава. По време на икономбството главата била пренесена от Царград в Комана, а в 1867 г. била върната в столицата на Византия.

И. Г. Г.

БЪЛГАРСКИ ЦЪРКВИ И МАНАСТИРИ

МАНАСТИРЪТ "СВ. ВМЧК МИНА"

Точно преди 50 години в близост до София, на южния бряг на Благоевска река, е открит и осветен манастир, носещ името на раннохристиянския светец св. мина. Преди няколко века, св. Павлик разказва, че св. Павлик е основател на 11 вжк, когато в околността е имало над 40 параклиса. През 11-12 век византийците разрушават някои от тях и след няколко века османските турци изразват съвсем зямата Христов храмове. Но олементу за манастира остава жив и през годините на

ростовето се предава от поколение на поколение - се мисли тук, цар София, се. Мина е мал обител и е вършил чудеса. Когато се проповядва хоритото на Византийската река, са открити древни стени и гари постройки, а ведра дато време изравлява турци, каменни и керемиди. През 1927 г. около Кръстовете е открито вземато на манастира (1927 г.) са открити древната традиция, всяка св. обител има своя извор със св. вода - алмаз, от който вървателите пият за здраве и благословение).

Мнозина поклонници от всички Български са стигнали в местността още преди да е встановен манастир, защото в народната памет са. Мина е сред най-честните християнски манастири, чюдотворци и Бъра помощник на всички мурдащи се. От хилядите богомолници, присъствали на празника на светице през тази година (11/24 ноември 1927 г.) са открити следствата за посетители на древен параклис и сградата на поклонниците. През 1945 г. в близост до манастира на акварх Стефан, е осветен новият манастирски храм "Св. мина". Днес освен новия манастир има още два параклиса - на св. ап. Петър и Павел и на св. бесребричници Козма и Дамян. Интересно е заслужаващо уважение е, че всички постройки обител са изградени с дарения и безвъзмездна труд на основателите. Тази хубава традиция не е извървяна и днес, вървят в духа на древнотрагична чешка криза. В началото на тази година ще се поставят основите на първия на Балканския полуостров

параклис на св. Злата Мрленска - българска светица, която почитат всички православни на Балканите. Изборът не е случаен - през миналата година се завършиха 200 години от новата мъченическа вяра - обектността ще носи името и на гр. Емлия - български християнски светица. Погнат манастир е името на днешния манастир "Св. мина", отпор на южния параклис, общо изгубил в Злата, да се соменават на южне св. Лутугии като християни, дали своята скромна лопта за слава и полза на Църква и Отечество.

Заштима ИВАНОВА

ЦЪРКОВНО-НАРОДНИЯТ СЪБОР ОТ 1871 Г.

125 години от провеждането му

Продължение от бр. 7

Главните цели на Първия църковно-народен събор били изработването и приемането на "Устав за управлението на Българската екархия" и избрането на първия български екарх. При обсъждането на проектоустава бил възприет принципът на последователното и подробно разглеждане на член по член, като при възникването на проблемни въпроси се съставяли работни групи или нарочни комисии. Разногласията били неизчерпаеми и те започнали още при обсъждането на първата възлагачища членове. Петимата архиепископи, подкрепени от Г. Кръстевич, били за "духовното начало" в Църквата, докато демократично-либералното течение държало за единството на мъркото, "вещественото" и духовното.

Този темен принцип бил охарактеризиран от Последния митрополит Пассий като "протестантски" и "схизматичен". Ето защо либералите били принудени да отстъпят и чл. 3 останал непроменен: "Съгласно с настоящия устав Екархията възбужда управлението се духовно от Св. Синод, а всички епархии от митрополит". Мнението си обаче те наложими по въпроса за епархийските съвети (чл. 12). В проектоустава се настоявало за два отдела съвета – духовен и мирски. Това обаче било отхвърлено и гласували за един – смесен епархийски съвет, в който мирните думирали. Също така бил увеличен и броят на светския елемент в Екархийския смесен съвет – на 4 (чл. 8).

Бурни дебати се разгорели върху предвидената в проектоустава двустепенна избирателна система. Либералите настоявали в една или друга степен за пряко господство на народа при избора на мърките членове в смесените епархийски съвети, на екархията и на митрополитите. Архиепископите, подкрепени от Г. Кръстевич, проявили изключителна твърдост и заплахили, че ако това се приеме, Екархията може да изпадне в положение на схизматична. Така в крайна сметка тази двустепенна избирателна система се запазила, но се засилило участието на мирните при избора на епархийските архиепископи.

Дебати били водени и по предложението за по-ограничени годишни доходи на епископите, митрополитите и екарха. В края на краищата и двете страни били склонили на компромис, като се стигнало до разделянето на епархиите на три степени, а възнаградженето на митрополитите им се оправдало на 72, 54 и 45 хиляди гроша.

На 23-то заседание (14 май 1871 г.) на събора бил разгледан въпросът за покаяността или периодичната сменяемост на екарха. Възникнали ожесточени спорове, като становището на либералите за определен мандат упорито било защитавано от представителя на Софийска епархия Хр. Стоянов. Интересното в случая било, че мнението на архиепископите по този въпрос се разделило и Иларион Ловчански, Панкрат Пловдивски и Пассий Последвишки споделили мнението, че периодичната сменяемост на екарха била "ново въвеждане в управлението на Църквата", но че "не е антиканонично". Словеният диспут бил разрешен с тайно гласуване – от присъстващите 43 души, 28 гласували за периодичността на избора на екарха.

Първият Св. Синод на Българската екархия - 1871 г.

Репродукция Хр. ТЕМЕЛСКИ

Приетият и подписан на 14 май 1871 г. Екархийски устав съдържа общо 134 члена, разделени в три части. В първата част подробно било разгледано избрането на екарха, на членовете на Св. Синод, на членовете на Екархийския смесен съвет, на епархийските митрополити, на членовете на смесените съвети по кази и нахили, определеното на епархийските мърки и духовни избиратели и избраното на енорийските съветници.

Във втората част обстойно били посочени правата и задълженията на централните и местни екархийски органи. На Св. Синод и на съответните духовни лица принадлежала компетентцията по вероизповедните и по догматичните въпроси и по право раздаването при нарушения в тези области (чл. чл. 93, 94 и 100). С основание на мърките съвети се давал простор за народополюзна дейност – грижа за училищата, за развитието на българския език и книжовност; възбужда за "всякакви средства и мърки, полезни за развитието на образованието в Българските епархии и за умствените и нравствените напредък на българите"; за направиата на общополюзна заведения, за състоятелното на подвръстването на Екархията имущество, контрол върху приходите и разходите; решаване на веществени спорове при развод, годък, заверяване на завещания, дарения и пр. (чл. 98).

Последната трета част била посветена на църковните приходи и разходи. Включвала предвидения строг контрол върху тях и задължението на значителна част от приходите за издръжка на училищата и другите обществени заведения.

Според последния 134 член ввси законодателен орган на Българската екархия се явявал Църковно-народният събор (съставен от духовната и мирната), свикван периодично на всеки четири години. На него трябвало да се приема отчетът на всички екархийски съвети; при необходимост да се внасят изменения и допълнения към Екархийския устав и да се избира нов екарх.

Изработеният и подписан Екархийски устав бил даден веднага за превод на турски език, с цел да се връчи на Високата порта за одобрение. Обаче преведеното се проточило и на 24 юли 1871 г. било проведено последното – 37-мо заседание, на което взели решение за разпускането на събора. Преведеният на турски език устав бил връчен на Високата порта едва на 29 юли 1871 г. от четиричленна деле-

гация. Правителството изобщо не бързало с негово одобрение и по този начин бавело избрането на екарха. Най-сетне на 11 февруари 1872 г. било дадено позволение да се направи избор, въпреки че Екархийският устав не бил все още одобрен. На 12 февруари 1872 г. Привременният смесен съвет провел избор и избрал митрополит Иларион Ловчански за първи Български екарх. Обаче по внушението на външни сили той си дал оставката и на 16 февруари провели нов избор. Този път едностранно избрали за екарх Видинския митрополит Антим. Така Привременният смесен съвет довършил работата на Първия църковно-народен събор. В интерес на истината трябва да поясним, че Екархийският устав изобщо не бил одобрен от Високата порта, но неавтоматично от това седилището на Българската екархия останало в Цариград до 27 ноември 1913 г.

Така Първият църковно-народен събор от 1871 г. в изключително трудна обстановка – в столицата на Османската империя и под зоркото око на Цариградската патриархия – успял да изработи устав за управлението на Българската екархия. Този устав бил със сравнително напредничави и демократични принципи и прави част на своите съветници и на тогавашната българска обществност.

Ст.м.с. Христо ТЕМЕЛСКИ

Първият български екарх Антим I с младите митрополити Григорий Доростолски-Червенски и Симеон Варненско-Преславски
Репродукция Хр. ТЕМЕЛСКИ

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО
за "Църковен вестник" и "Духовна култура" за 1996 г.
Годишният абонамент за "Църковен вестник" е 500 лв.,
а за "Духовна култура" е 200 лв.

Молим сумите да се изпращат с пощенския запис,
в който да се изписва точният адрес
и пощенският код на получателя!

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА

СВ. СИНОД, София – 1090
ул. "Оборище" №4
тел. 87-56-11; факс 87-02-89

РЕДАКЦИОННА
КОЛЕГИЯ

Банкова сметка на Синодалното управление на БПЦ

КРЕДИТНА БАНКА – АД, код 680 96 801
сметка 100 022 4110

АБОНАМЕНТ ЗА 1996 г.

12 месеца – 500 лв. 6 месеца – 250 лв.

3 месеца – 125 лв. 1 месец – 42 лв.

Цена на един брой 10,00 лв.